

**UCHWAŁA NR VII/66/2019
RADY MIEJSKIEJ MIKOŁOWA**

z dnia 19 marca 2019 r.

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi na uchwałę
Nr V/56/2019 Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie miejscowego planu
zagospodarowania przestrzennego fragmentu miasta Mikołów, określanego jako Gniotek**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U z 2018 r., poz. 994 z późn. zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U z 2018 r., poz. 1302 z późn. zm.)

**Rada Miejska Mikołowa
uchwała:**

§ 1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Pani I.R. z dnia 05.03.2019 r. (wpływ do Urzędu Miasta Mikołowa w dniu 07.03.2019 r.) uzupełnioną pismem z dnia 6 marca 2019 r., na uchwałę Nr V/56/2019 Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego fragmentu miasta Mikołów, określanego jako Gniotek.

§ 2. Prawne i faktyczne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Mikołowa.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady
Miejskiej Mikołowa

**Katarzyna Syryjczyk -
Słomska**

Uzasadnienie

Pani I.R. złożyła w dniu 7 marca 2019 r. skargę z dnia 5 marca 2019 r. uzupełnioną pismem z dnia 6 marca 2019 r., na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U z 2018 r., poz. 994 z późn. zm.) na uchwałę Nr V/56/2019 Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego fragmentu miasta Mikołów określanego jako Gniotek, opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego (poz 1403 z dnia 13 lutego 2019 r.). Skarga skierowana została do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego za pośrednictwem Rady Miejskiej Mikołowa.

Zgodnie z art. 54 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz.1302 z późn. zm.) skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego zaniechanie lub działanie jest przedmiotem skargi.

W złożonej skardze skarżąca I. R. za którą działa M. R. legitymujący się pełnomocnictwem, zarzuca organowi naruszenie w/w uchwałą swojego interesu prawnego, a także naruszenie art. 17 pkt 1, 11 i 13 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Skarżąca wywodzi w uzasadnieniu skargi swój interes prawny z faktu pozostawiania właścicielem działki Nr 1995/99, a także toczącym się w Urzędzie Miasta Mikołowa postępowaniem o ustalenie warunków zabudowy na w/w działce. Wskazuje, że interes prawny został naruszony poprzez przeznaczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego fragmentu miasta Mikołów określanego jako Gniotek obejmującego w/w działkę pod zieleń - obudowę ekologiczną cieków wodnych, co zostało ustalone w § 33 skarżonej uchwały.

Korzystający z uprawnienia wynikającego z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, powinien wykazać naruszenie przez organ gminy konkretnego przepisu prawa materialnego, które to naruszenie wpływa negatywnie na jego sytuację prawną - interes prawny. Skarżąca nie wykazała w skardze z dnia 5 marca 2019 r. uzupełnionej 6 marca 2019 r. naruszenia przepisu prawa, wynikającego z przedmiotowej uchwały podjętej przez Radę Miejską Mikołowa. Skuteczne złożenie skargi wymaga od skarżącego nie tylko wykazania istnienia własnego interesu prawnego ale również wykazania jego naruszenia. Przy czym interes ten winien być bezpośredni i realny, aktualny, a nie przyszły, hipotetyczny lub ewentualny. Stanowisko to potwierdza orzecznictwo sądów administracyjnych w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który stwierdził w wyroku z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt I OSK 1209/13, że podmiot powołujący się na dyspozycję przepisu art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, „(...) musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a jego konkretną, indywidualną sytuacją prawną. Musi udowodnić, że zaskarżona uchwała poprzez naruszenie prawa jednocześnie negatywnie wpływa na jego sferę prawo-materialną (wynikającą z konkretnie wskazanego przepisu prawa materialnego), pozbawia go pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację. O powodzeniu takiej skargi przesądza wykazanie przez stronę skarżącą naruszenia przez organ konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na jej sytuację prawną. Przy czym interes ten winien być bezpośredni i realny, aktualny, a nie przyszły, hipotetyczny lub ewentualny. Kryterium interesu prawnego, o którym mowa w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, musi być oceniane w płaszczyźnie materialno-prawnej i wymaga stwierdzenia związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków strony skarżącej a zaskarżonym aktem.”.

Skarżąca natomiast nie wskazała w treści skargi skonkretyzowanej normy prawnej jaką ustalenia kwestionowanego planu miałyby naruszać albo naruszenia chronionych prawem uprawnień lub zmiany w jej sytuacji prawnej, które w skutek obowiązywania planu wpłynęły w sposób negatywny i niezgodny z prawem na jej interes prawny.

Skarżąca poza podnoszeniem w uzasadnieniu skargi swojego interesu prawnego wynikającego z faktu pozostawiania właścicielką działki Nr 1995/99, wywodzi swój interes prawny również toczącym się postępowaniem w sprawie ustalenia warunków zabudowy dla przedmiotowej działki. Zwróciła uwagę, na fakt, iż z jednej strony organ wykonawczy Urzędu Miasta stwierdza, cyt., że „(...) ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu dla: Budowy dwóch budynków mieszkalnych, wolnostojących, o charakterze rezydencji, 3 kondygnacyjnych, o wys. 12 m i powierzchni zabudowy ok 300 m² każdy, w Mikołowie, w rejonie ul. Podleskiej / skośnej, na części działki nr 1995/99, jest możliwe”. A z drugiej strony w planie zagospodarowania rzeczoną działkę 1995/99 oznaczono jako „zielen-odbudowa ekologiczna cieków wodnych” dla której ustalono zakaz lokalizacji budynków”.

Skarżąca wskazała, że została wydana decyzja o ustaleniu warunków zabudowy, jednak wskutek odwołania decyzja ta została przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze uchylona i sprawa w sprawie ustalenia warunków zabudowy jest obecnie w toku. Należy podkreślić, że Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w art. 65 ust. 1 pkt 2 określa wyraźnie, że decyzja o warunkach zabudowy ulega wygaszeniu, w przypadku, gdy dla danego terenu uchwalono plan miejscowy, którego ustalenia są inne niż w wydanej decyzji. Jednocześnie przepis ustawy w art. 65 ust. 2 stanowi o jedynym wyłączeniu zastosowania wskazanej regulacji prawnej wskazując, że „Przepisu art. 65 ust. 1 pkt 2 nie stosuje się, jeżeli została wydana ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę”. W tym konkretnym przypadku należy podkreślić, że nawet gdyby w/w decyzja o warunkach zabudowy nie została uchylona, to i tak z uwagi na powyższy przepis prawa uległaby wygaszeniu. Należy także zwrócić uwagę, że decyzje o ustaleniu warunków zabudowy wydaje Burmistrz Miasta po łącznym spełnieniu warunków wynikających z art 61 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, natomiast plan miejscowy, uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium. W „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Mikołowa” dla działki nr 1995/99 ustalono kierunek przeznaczenia pod tereny zieleni pozostałej (symbol 4.2.3.Z3). Zgodnie z art. 20 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym *"Plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium (...)"*, dlatego dla przedmiotowej działki w skarżonym planie miejscowym prawie w całości ustalono przeznaczenie terenu pod zieleń - obudowa ekologiczna cieków wodnych. Dla niewielkiego fragmentu działki ustalono przeznaczenie pod drogę wewnętrzną.

W odniesieniu do pozostałych kwestii podniesionych w skardze wskazać należy, że Skarżąca przywołała nieuwzględnienie wniosku z dnia 4 listopada 2015 r. w sprawie zmiany zapisu „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego” dla działki Nr 1995/99. Zarzuca nieuwzględnienie składanych wniosków - w zakresie zmiany kwalifikacji w/w działki z gruntów ornych na tereny mieszkaniowe oraz przeznaczenie w nowym planie w/w działki pod zieleń - odbudowę ekologiczną cieków wodnych. Zarzuca również nie wprowadzenie zmian do projektu planu miejscowego wynikającego z rozpatrzenia uwag, co w ostateczności skutkowało uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego naruszającego interesy prawne Skarżącej.

Skarżąca bezpodstawnie wskazuje na procedury sporządzania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego odnosząc je do procedury sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Stwierdza, że nie został uwzględniony jej wniosek z dnia 2 listopada 2015 r. (wpływ do Urzędu Miasta Mikołowa w dniu 4 listopada 2015 r.) w sprawie zmiany zapisu w „Studium...” dlatego zarzut w zakresie art. 17 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jest bezprzedmiotowy. Złożony wniosek nie dotyczył skarżonej uchwały. „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Mikołowa” było zmienione w 2013 r., a wniosek o zmianę tego dokumentu złożony w 2015 r. został zarejestrowany i będzie rozpatrywany dopiero na etapie sporządzania kolejnej edycji „Studium...”. Bezprzedmiotowe jest także powoływanie się na art. 17 pkt 11 oraz pkt 13 w/w ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż Skarżąca w trakcie sporządzania projektu planu nie składała uwag do jego ustaleń, mimo, że projekt planu wykładany był do publicznego wglądu trzykrotnie. Ponadto zgodnie z art. 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym *"Rozstrzygnięcia wójta, burmistrza, prezydenta miasta albo marszałka województwa o nieuwzględnieniu odpowiednio wniosków dotyczących studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, uwag dotyczących projektu tego studium, wniosków dotyczących miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uwag dotyczących projektu tego planu albo wniosków dotyczących planu zagospodarowania przestrzennego województwa - nie podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego"*.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że wszystkie w/w podnoszone w skardze kwestie, w intencji Skarżącej mające stanowić zarzuty, są bezzasadne, pozbawione podstaw i nie mogą być w żaden sposób uwzględnione.